

Γρεχеский язык с Йоргосом Феотокасом

Рассказы

Γεώργιος Θεοτοκάς

Διηγήματα

Рассказы адаптировала Анна Путина

Метод чтения Ильи Франка

Ο άνθρωπος που έγραψε ένα βιβλίο

(Человек, который написал книгу)

Μια μέρα (однажды: «одним днем») ο Φαβρίκιος έγραψε ένα βιβλίο (Фаврикий написал книгу; *γράφω; το βιβλίο*). Κι ο ίδιος δεν ήταν ικανός να εξηγήσει (/он/ и сам не был способен объяснить; *εξηγώ*) πως του συνέβηκε αυτή η ιστορία (как с ним произошла эта история; *συμβαίνω*). Έτσι, μια μέρα, στα καλά καθούμενα (так, однажды, ни с того, ни с сего: «на хорошо сидящих»; *στα καλά καθούμενα — ни с того, ни с сего*), έτυχε να μην έχει δουλειά (случилось, что /у него/ не было работы = что ему нечем было заняться; *τυχαίνω*) και να βαριέται μοναχός του (что /он/ скучал в одиночестве: «скучал одинокий»). Υποθέτω (/я/ предполагаю) πως έξω έβρεχε (что снаружи шел дождь; *βρέχει — идет дождь*) ή φυσούσε κανένας κρύος αέρας (или дул какой-нибудь холодный ветер = очень холодный ветер; *φυσώ*) και δεν

μπορούσε ο Φαβρίκιος (не мог Фаврикий; *μπορώ*) να πάει να χαζέψει στα πεζοδρόμια (пойти поглазеть на улицу: «на тротуары»; *χαζεύω; το πεζοδρόμιο = тротуар*), κατά τη συνήθεια του (по привычке). Είχε, άλλωστε, και κάτι ακαθόριστες ιδέες (у него были, к тому же, какие-то неопределенные идеи: «/он/ имел, к тому же, какие-то неопределенные идеи»; *έχω; η ιδέα; καθορίζω — определять*), κάτι συγκεχυμένες εικόνες (какие-то смутные образы; *η εικόνα*), που στριφογυρίζανε από καιρό στο κεφάλι του (которые уже долго: «уже время» вертелись у него в голове; *στριφογυρίζω; ο καιρός; το κεφάλι*) και τον στενοχωρούσαν (и расстраивали его; *στενοχωρώ*). Κάθισε το λοιπόν στο γραφείο του (так что, сел /он/ за письменный стол; *κάθομαι; το γραφείο — письменный стол; οφис*), γέμισε το στυλογράφο του (наполнил ручку; *γεμίζω; ο στυλογράφος*), πήρε χαρτί (достал бумагу: «взял бумагу»; *παίρνω; το χαρτί*) κ' έγραψε ένα βιβλίο (и написал книгу).

Μια μέρα ο Φαβρίκιος έγραψε ένα βιβλίο. Κι ο ίδιος δεν ήταν ικανός να εξηγήσει πως του συνέβηκε αυτή η ιστορία. Έτσι, μια μέρα, στα καλά καθούμενα, έτυχε να μην έχει δουλειά και να βαριέται μοναχός του. Υποθέτω πως έξω έβρεχε ή φυσούσε κανέναν κρύος αέρας και δεν μπορούσε ο Φαβρίκιος να πάει να χαζέψει στα πεζοδρόμια, κατά τη συνήθειά του. Είχε, άλλωστε, και κάτι ακαθόριστες ιδέες, κάτι συγκεχυμένες εικόνες, που στριφογυρίζανε από καιρό στο κεφάλι του και τον στενοχωρούσαν. Κάθισε το λοιπόν στο γραφείο του, γέμισε το στυλογράφο του, πήρε χαρτί κ' έγραψε ένα βιβλίο.

Το χειρόγραφο, με το καλό, βρήκε το δρόμο του τυπογραφείου (рукопись благополучно оказалась в типографии: «нашла дорогу типографии»; *με το καλό — по-хорошему; благополучно; βρίσκω; ο*

δρόμος; το τυπογραφείο). Ο Φαβρίκιος διόρθωσε τα δοκίμια με πολλή επιμέλεια (*поправил корректуру с большим усердием; διορθώνω; το δοκίμιο — набросок; эссе; корректура*) και, σα δέθηκε το βιβλίο (*когда книга была переплетена; δένομαι*), ρώτησε τι έπρεπε να το κάνει (*спросил, что /ему/ с ней делать: «что следовало, чтобы /он/ с ней сделал»; ρωτώ; πρέπει; κάνω*). Οι αρμόδιοι του είπανε (*знающие люди сказали ему; ο αρμόδιος — ответственное, уполномоченное лицо; λέω*) και το έστειλε στις εφημερίδες (*/он/ разослал ее в газеты; στέλνω; η εφημερίδα*), στα περιοδικά (*в журналы; το περιοδικό*) και στα βιβλιοπωλεία (*в книжные магазины; το βιβλιοπωλείο*), και τον συμβούλεψανε (*/они/ посоветовали ему; συμβουλεύω*) να μη σκοτίζεται πια γι' αυτό (*не беспокоиться больше об этом; σκοτίζομαι — омрачаться; беспокоиться; το σκοτάδι — тьма, мрак*), επειδή τα βιβλία περπατούνε μόνα τους (*потому что книги идут сами по себе; περπατώ*) και ό, τι θέλουν κάνουν (*и делают, что хотят; θέλω*), δίχως να ακούνε τη γνώμη κανενός (*не слушая ничего мнения: «без того, чтобы слушать чье-либо мнение»; ακούω*). Κι ο Φαβρίκιος γύρισε στις συνηθισμένες ασχολίες του (*Фаврикий вернулся к своим привычным занятиям; γυρίζω; η ασχολία*) και ήταν ήρεμος και αμέριμνος (*был спокоен и беззаботен; μεριμνώ — заботиться, хлопотать*) σαν ένα σπουργίτι (*словно воробей*).

Το χειρόγραφο, με το καλό, βρήκε το δρόμο του τυπογραφείου. Ο Φαβρίκιος διόρθωσε τα δοκίμια με πολλή επιμέλεια και, σα δέθηκε το βιβλίο, ρώτησε τι έπρεπε να το κάνει. Οι αρμόδιοι του είπανε και το έστειλε στις εφημερίδες, στα περιοδικά και στα βιβλιοπωλεία, και τον συμβούλεψανε να μη σκοτίζεται πια γι' αυτό, επειδή τα βιβλία περπατούνε μόνα τους και ό, τι θέλουν κάνουν, δίχως να ακούνε τη

γνώμη κανενός. Κι ο Φαβρίκιος γύρισε στις συνηθισμένες ασχολίες του και ήταν ήρεμος και αμέριμνος σαν ένα σπουργίτι.

Σε λίγο (вскоре: «через немного»), οι κριτικοί, αρχίσανε να μιλούνε (критики начали говорить; *ο κριτικός; αρχίζω; μιλώ*) για το βιβλίο του Φαβρίκιου (*ο книге Фаврикия*). Μερικοί λέγανε (некоторые говорили) πως ήταν ένα βιβλίο πολύ νόστιμο (что книга была очень милой: «вкусной») και συμπαθητικό (симпатичной) και καθώς πρέπει (/и такой,/ какой следует), κι ο συγγραφέας (писатель), λέγανε, ήταν ένας νέος γεμάτος καλή θέληση (был юношей, полным/исполненным доброй воли) και τέτοιοι νέοι πρέπει να υποστηρίζονται (такие юноши должны поддерживаться = таких юношей нужно поддерживать; *υποστηρίζομαι*) για να προκόψει το έθνος (чтобы нация процветала; *προκόβω*). Άλλοι όμως φώναζαν (другие, однако, кричали; *φωνάζω*) πως ήταν ένα χαζό (что это была глупая), κουτό (простоватая), ηλίθιο (идиотская), κωμικό βιβλίο (комичная книга), μια αρλούμπα (чушь) για να σπартарάς από τα γέλια (чтобы трястись от смеха; *σπартарώ; το γέλιο*). Κι άλλοι πως ήταν να κλαίς (а другие — чтобы плакать: «что /она/ была, чтобы плакать»; *κλαίω*) με τον παραλογισμό (от абсурдности; *ο παραλογισμός*) και την ανισορροπία του συγγραφέα (и неуравновешенности писателя; *ο συγγραφέας*). Κι άλλοι πάλι ζητούσανε να γίνουμε νόμοι (другие, опять же, требовали, чтобы были приняты законы: «возникли законы»; *ζητώ; γίνομαι; ο νόμος*) και να απαγορευτεί στους τυπογράφους (чтобы было запрещено печатникам; *απαγορεύομαι; ο τυπογράφος*) να τυπώνουνε τέτοια βιβλία (печатать такие книги; *τυπώνω*), επειδή αλλιώς θα χαλάσει ο κόσμος (потому что, в противном случае, наступит хаос: «испортится мир»; *δεν χάλασε ο κόσμος — не важно, не стоит беспокоиться; χαλώ*). Κι ο Φαβρίκιος δεν ήξερε (не знал; *ξέρω*) ποιόν να πιστέψει (кому верить; *πιστεύω*).

Σε λίγο, οι κριτικοί, αρχίσανε να μιλούνε για το βιβλίο του Φαβρίκιου. Μερικοί λέγανε πως ήταν ένα βιβλίο πολύ νόστιμο και συμπαθητικό και καθώς πρέπει, κι ο συγγραφέας, λέγανε, ήταν ένας νέος γεμάτος καλή θέληση και τέτοιοι νέοι πρέπει να υποστηρίζονται για να προκόψει το έθνος. Άλλοι όμως φώναζαν πως ήταν ένα χαζό, κουτό, ηλίθιο, κωμικό βιβλίο, μια αρλούμπα για να σπαρταράς από τα γέλια. Κι άλλοι πως ήταν να κλαίς με τον παραλογισμό και την ανισορροπία του συγγραφέα. Κι άλλοι πάλι ζητούσανε να γίνουμε νόμοι και να απαγορευτεί στους τυπογράφους να τυπώνουνε τέτοια βιβλία, επειδή αλλιώς θα χαλάσει ο κόσμος. Κι ο Φαβρίκιος δεν ήξερε ποιόν να πιστέψει.

Μερικοί πάλι εξηγούσανε στο κοινό (*некоторые, опять же, объясняли публике; το κοινό*) πως βγαίνουνε κάθε πρωί (*что выходят каждое утро; βγαίνω*), στην Αθήνα και στους άλλους τόπους (*в Афинах и других местах; ο τόπος*), εκατοντάδες βιβλία σαν το βιβλίο του Φαβρίκιου (*сотни книг, подобных книге Фаврикия*), μήτε καλύτερα μήτε χειρότερα (*ни лучше, ни хуже*), και λένε απάνω-κάτω τις ίδιες κοινοτοπίες (*содержат примерно те же самые банальности: «говорят примерно те же самые банальности»; η κοινοτοπία*). Και ρωτούσανε (*и спрашивали*) για ποιό λόγο τάχατες (*по какой же причине; ο λόγος*) ο Χριστιανός αυτός νόμισε (*этот христианин = этот человек решил; νομίζω*) πως έπρεπε να γράψει και του λόγου του ένα βιβλίο (*что и ему следует написать книгу: «что следовало, чтобы и он написал книгу»; του λόγου μου /σου, του κλπ./ — просторечн. вместо личных местоим. я, ты, он и т. д.*), αφού δεν είχε τίποτα να προσθέσει στη σοφία της ανθρωπότητας (*поскольку = хотя ему нечего было добавить к мудрости человечества; προσθέτω; η ανθρωπότητα*); Δηλαδή, πως του

ήρθε αυτή η λόξα (το есть, как это ему взбрела /в голову/ такая причуда: «ему пришла такая причуда»; *έρχομαι*) στα καλά καθούμενα (ни с того, ни с сего); Και γιατί δεν πήγαινε καλύτερα να γίνει (и почему ему уж лучше было не стать: «почему он не шел лучше стать»; *πηγαίνω*) μπακάλης (бакалейщиком), μανάβης (зеленщиком) ή χασάπης (мясником), και να μας αφήνει ήσυχους (и оставить нас в покое: «оставить нас спокойными»; *αφήνω*); Κι ο Φαβρίκιος (но Фаврикий), μα το Θεό (Боже мой), δεν ήξερε καθόλου (совершенно не знал) για ποιο λόγο έγραψε το βιβλίο του (по какой причине он написал свою книгу).

Μερικοί πάλι εξηγούσανε στο κοινό πως βγαίνουνε κάθε πρωί, στην Αθήνα και στους άλλους τόπους, εκατοντάδες βιβλία σαν το βιβλίο του Φαβρίκιου, μήτε καλύτερα μήτε χειρότερα, και λένε απάνω-κάτω τις ίδιες κοινοτοπίες. Και ρωτούσανε για ποιό λόγο τάχατες ο Χριστιανός αυτός νόμισε πως έπρεπε να γράψει και του λόγου του ένα βιβλίο, αφού δεν είχε τίποτα να προσθέσει στη σοφία της ανθρωπότητας; Δηλαδή, πως του ήρθε αυτή η λόξα στα καλά καθούμενα; Και γιατί δεν πήγαινε καλύτερα να γίνει μπακάλης, μανάβης ή χασάπης, και να μας αφήνει ήσυχους; Κι ο Φαβρίκιος, μα το Θεό, δεν ήξερε καθόλου για ποιο λόγο έγραψε το βιβλίο του.

Μ' αυτόν τον τρόπο (таким образом; *ο τρόπος*), γνώρισε από κοντά τα πράγματα του πνεύματος (он вблизи узнал интеллектуальную/духовную жизнь: «дела духа»; *γνωρίζω*; *το πράγμα* — *вещь*; *предмет*; *мн.ч. дела*; *το πνεύμα*) κ' ήταν γεμάτος ανησυχίες (и был полон беспокойства; *ήσυχος* — *спокойный*; *η ανησυχία* — *беспокойство, тревога*).

Μ' αυτόν τον τρόπο, γνώρισε από κοντά τα πράγματα του πνεύματος κ' ήταν γεμάτος ανησυχίες.

Ένα βράδυ (однажды вечером: «одним вечером»), ο Φαβρίκιος βγήκε περίπατο (Фаврикий вышел на прогулку; βγαίνω; ο περίπατος) και μελετούσε με πολλή προσοχή τις κομψές διαβάτισσες (и изучал с большим вниманием элегантных прохожих дам; Μελετώ; ο διαβάτης / η διαβάτισσα), τα προγράμματα των κινηματογράφων (программы кинотеатров; το πρόγραμμα; ο κινηματογράφος) και τις βιτρίνες των πουκαμισάδων (и витрины рубашечных магазинов: «витрины тех, кто продает рубашки»; η βιτρίνα; ο πουκαμισάς). Εκεί που πήγαινε (там, где /он/ шел = когда /он вот так/ шел), δίχως να συλλογίζεται τίποτα (ни о чем не думая; συλλογίζομαι), μήτε καν το βιβλίο του (даже о своей книге: «ни о своей книге»), ξαφνικά αντάμωσε τον παλιό του γνώριμο τον Αμπανόζη (/он/ внезапно встретил своего старого знакомого Абанозиса; ανταμώνω; ο γνώριμος), που μαζί είχανε καταβροχθίσει αλησμόνητες γκιουβετσάδες (вместе с которым /они/ поглощали незабываемые ювечи; το γκιουβέτσι — ювечи, блюдо из баранины и кускуса, запеченных в горшочках с сыром; καταβροχθίζω) κ' είχανε κατεβάσει το κρασί με τις μπουκάλες (пили вино бутылками: «спускали вино бутылками»; κατεβάζω — спускать, опускать; η μπουκάλα) κ' είχανε μοιραστεί τις συμπάθειες των ελαφρών γυναικών (и разделяли симпатии женщин легкого поведения: «легких женщин»; μοιράζομαι; η συμπάθεια; η γυναίκα).

Ένα βράδυ, ο Φαβρίκιος βγήκε περίπατο και μελετούσε με πολλή προσοχή τις κομψές διαβάτισσες, τα προγράμματα των κινηματογράφων και τις βιτρίνες των πουκαμισάδων. Εκεί που πήγαινε, δίχως να συλλογίζεται τίποτα, μήτε καν το βιβλίο του, ξαφνικά αντάμωσε τον

παλιό του γνώριμο τον Αμπανόζη, που μαζί είχανε καταβροχθίσει αλησμόνητες γκιουβετσάδες κ' είχανε κατεβάσει το κρασί με τις μπουκάλες κ' είχανε μοιραστεί τις συμπάθειες των ελαφρών γυναικών.

Ο Φαβρίκιος πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή τη συνάντηση (Фаврикий, очень довольный такой встречей; *ευχαριστιέμαι*), στάθηκε να καλησπερίσει το σύντροφο του (остановился, чтобы поприветствовать своего товарища: «пожелать своему товарищу доброго вечера»; *στέκομαι; καλησπερίζω; ο σύντροφος*), μα ο Αμπανόζης δεν ήταν πια όπως τον ήξερε (но Абанозис больше не был таким, каким /он/ его знал). Τα μούτρα του ήτανε κατσουφιασμένα (у него была угрюмая физиономия: «его физиономия была угрюмой») κ' έμοιαζε (и /он/ походил; *μοιάζω*) σα να βασανίζανε τη ψυχή του (словно мучили его душу = было похоже, что мучили его душу; *бασανίζω*) λογίων-λογιών μπελάδες και μεράκια (всякого рода хлопоты и огорчения; *λογίων-λογίων — разный, всякого рода; ο μπελάς; το μεράκι*). Κοίταξε το Φαβρίκιο καλά — καλά στα μάτια (/он/ пристально: «хорошо-хорошо» посмотрел Фаврикию в глаза; *το μάτι*) και του μίλησε αυστηρά (и заговорил с ним сурово), σαν άνθρωπος που δεν έχει όρεξη για χωρατά (словно человек, которому было не до шуток: «который не имел аппетита для шуток»; *το χωρατό*):

— Ωστε, το λοιπόν, κύριε Φαβρίκιε, γράφεις και βιβλία (так, значит, господин Фаврикий, /ты/ и книги пишешь);

Ο Φαβρίκιος πολύ ευχαριστημένος μ' αυτή τη συνάντηση, στάθηκε να καλησπερίσει το σύντροφο του, μα ο Αμπανόζης δεν ήταν πια όπως τον ήξερε. Τα μούτρα του ήτανε κατσουφιασμένα κ' έμοιαζε σα να βασανίζανε τη ψυχή του λογιώ-λογιώ μπελάδες και μεράκια. Κοίταξε

το Φαβρίκιο καλά — καλά στα μάτια και του μίλησε αυστηρά, σαν άνθρωπος που δεν έχει όρεξη για χωρατά:

— Όστε, το λοιπόν, κύριε Φαβρίκιε, γράφεις και βιβλία;

Ο Φαβρίκιος συμμαζεύτηκε (отрезвел: «собрался»; *συμμαζεύομαι* — *собираться; сдерживаться*) και μονομιάς του ήρθε η ανάγκη να απολογηθεί (тотчас почувствовал необходимость оправдаться: «ему пришла необходимость оправдаться»; *απολογούμαι*):

— Δεν τα παρατάς (брось ты это; *Παρατώ*), αδερφέ (брат; *ο αδερφός*)! Ούτε κουβέντα να γίνεται (и не говори: «пусть даже разговора не будет»). Να, μια μέρα, δεν είχα άλλη δουλειά (вот, однажды, нечего мне было делать), κ' έτσι, για να περάσει η ώρα (и, вот, чтобы убить время: «чтобы прошло время»; *περνώ*), έγραψα αυτή τη φυλλάδα (/я/ написал эту книжицу). Αστεία πράγματα (пустяки)!

Μα ο άλλος δεν ήτανε καθόλου διατεθειμένος (но тот не был совершенно настроен; *η διάθεση* — *настроение*) να πάρει το πράμα έτσι ελαφριά (воспринять эту новость: «взять это дело» так легко). Τουναντίον, φαινότανε (напротив, казалось; *φαίνομαι*) πως το έπαιρνε πολύ — πολύ στα σοβαρά (что он принимал это слишком: «очень-очень» всерьез).

— Όστε, το λοιπόν (так значит), συνέχισε στον ίδιο τόνο (продолжил он тем же тоном; *συνεχίζω; ο τόνος*), γράφεις και βιβλία (ты пишешь книги) και μας το κρατούσες μυστικό (и держал от нас это в секрете; *κρατώ; το μυστικό*);

Ο Φαβρίκιος συμμαζεύτηκε και μονομιάς του ήρθε η ανάγκη να απολογηθεί:

— Δεν τα παρατάς, αδερφέ! Ούτε κουβέντα να γίνεται. Να, μια μέρα, δεν είχα άλλη δουλειά, κ' έτσι, για να περάσει η ώρα, έγραψα αυτή τη φυλλάδα. Αστεία πράγματα!

Μα ο άλλος δεν ήτανε καθόλου διατεθειμένος να πάρει το πράμα έτσι ελαφριά. Τουναντίον, φαινότανε πως το έπαιρνε πολύ — πολύ στα σοβαρά.

— Ωστε, το λοιπόν, συνέχισε στον ίδιο τόνο, γράφεις και βιβλία και μας το κρατούσες μυστικό;

Ο Φαβρίκιος ντράπηκε βαθιά (Фаврикию стало очень стыдно: «застыдился глубоко»; ντρέπομαι). Κάτι πήγε να πει (/он/ что-то хотел сказать: «что-то пошел сказать»; πηγαίνω), μα μπερδέψανε τα λόγια του (но смешались его слова; μπερδεύω), βουβάθηκε και κατέβασε τα μάτια (/он/ замолчал: «онемел» и опустил глаза; βουβαίνομαι; κατεβάζω). Ο Αμπανόζης τον λυπήθηκε για την αμηχανία του (сжалился над ним из-за его замешательства; λυπάμαι) και προτίμησε να τον αφήσει ήσυχο (и решил оставить его в покое: «предпочел оставить его спокойным»; Προτιμώ). Κούνησε το κεφάλι (/он/ покачал головой; κουνώ) με οίκτο και περιφρόνηση (с сожалением и презрением; ο οίκτος) κ' έφυγε δίχως να του δώσει το χέρι (и ушел, не протянув: «не дав» ему руки; δίνω; φεύγω).

Ο Φαβρίκιος ντράπηκε βαθιά. Κάτι πήγε να πει, μα μπερδέψανε τα λόγια του, βουβάθηκε και κατέβασε τα μάτια. Ο Αμπανόζης τον λυπήθηκε για την αμηχανία του και προτίμησε να τον αφήσει ήσυχο. Κούνησε το κεφάλι με οίκτο και περιφρόνηση κ' έφυγε δίχως να του δώσει το χέρι.

Ο καημένος ο Φαβρίκιος (бедный Фаврикий) έμεινε καρφωμένος στο πεζοδρόμιο (остался пригвожденным к тротуару = замер на тротуаре; μένω; καρφώνω) και κοίταζε το πλήθος σα χαζός (и смотрел на толпу как глупец; κοιτάζω; το πλήθος). Οι διαβάτες που περνούσανε τριγύρω του (прохожие, которые обходили него) έμοιαζαν άνθρωποι νοικοκυραίοι (казались людьми хозяйственными), σοβαροί και πολυάσχολοι (серьезными и очень занятыми), με οικογενειακές υποχρεώσεις (с семейными обязательствами; η υποχρέωση) και χρήσιμοι στην κοινωνία (полезными обществу). Δεν είχαν ώρες για χάσιμο αυτοί (они не теряли времени: «они не имели часов для потери»; η ώρα; το χάσιμο). Δεν τους έμενε καιρός να καταγίνονται με τη λογοτεχνία (у них не оставалось времени заниматься литературой; καταγίνομαι), ούτε και είχανε βέβαια καμιά όρεξη για τέτοιες ελαφρότητες (да и не было у них, конечно, никакого желания заниматься такими легкомысленными вещами; η ελαφρότητα). Ο Φαβρίκιος αισθάνθηκε ένοχος ανάμεσά τους (почувствовал себя виноватым среди них; αισθάνομαι).

Ο καημένος ο Φαβρίκιος έμεινε καρφωμένος στο πεζοδρόμιο και κοίταζε το πλήθος σα χαζός. Οι διαβάτες που περνούσανε τριγύρω του έμοιαζαν άνθρωποι νοικοκυραίοι, σοβαροί και πολυάσχολοι, με οικογενειακές υποχρεώσεις και χρήσιμοι στην κοινωνία. Δεν είχαν ώρες για χάσιμο αυτοί. Δεν τους έμενε καιρός να καταγίνονται με τη λογοτεχνία, ούτε και είχανε βέβαια καμιά όρεξη για τέτοιες ελαφρότητες. Ο Φαβρίκιος αισθάνθηκε ένοχος ανάμεσά τους.

— Τι θα λέγανε άραγε για μένα (что бы говорили обо мне) όλοι αυτοί οι τίμιοι πολίτες (все эти почтенные граждане; ο πολίτης),

συλλογίστηκε (подумал /οη/), αν ξέρανε πως έγραψα ένα βιβλίο (если /бы/ знали, что /я/ написал книгу);

— Τι θα λέγανε άραγε για μένα όλοι αυτοί οι τίμιοι πολίτες, συλλογίστηκε, αν ξέρανε πως έγραψα ένα βιβλίο;

Το ίδιο βράδυ (тем же вечером), λίγο παρακάτω (немного подальше), ο Φαβρίκιος, πολύ αφαιρεμένος κατά τη συνήθειά του (очень рассеянный, как обычно: «по своему обычаю»), σκόνταψε στο στενό του φίλο τον Μπαμπάνη (наткнулся на своего близкого друга Бабаниса; *σκοντάφτω* — *споткнуться; натолкнуться, столкнуться; ο φίλος*). Για μια στιγμή φοβήθηκε (на миг /οη/ испугался; *φοβάμαι*) μήπως αρχίσει και τούτος τα καμώματα του Αμπανόζη (как бы и он не начал жеманничать подобно Абанозису: «как бы и этот не начал жеманство Абанозиса»; *τα καμώματα /μн.ч./* — *жеманство; притворство*), μα γρήγορα διαλύθηκαν οι ανησυχίες του (но его тревоги быстро рассеялись; *διαλύομαι*) γιατί είδε (поскольку /οη/ увидел; *βλέπω*) πως ο φίλος του είχε εξαιρετικά κέφια (что его друг был в отличном настроении; *το κέφι* — *хорошее, веселое настроение*). Ο Μπαμπάνης ήταν όλο χαρές (был весь радость; *η χαρά*) και γέλια (смех) και περιποιήσεις (и предупредительность = был само веселье, смех и предупредительность; *η περιποίηση*). Πήρε το Φαβρίκιο από το μπράτσο (он взял Фаврикия под руку; *το μπράτσο*), τον κέρασε (угостил его; *κερνώ*) και του μίλησε με πολύ μπρίο για γυναίκες (поговорил с ним весело о женщинах; *το μπρίο* — *веселое настроение, веселость; жизнерадостность*), για ταβέρνες (ο тавернах; *η ταβέρνα*) και κοινωνικά σκάνδαλα (об общественных скандалах; *το σκάνδαλο*). Μόνο για το βιβλίο του (только о книге) δεν

του είπε τσιμουδιά (ни слова ни сказал; τσιμουδιά! — ни слова!; молчок!).

Το ίδιο βράδυ, λίγο παρακάτω, ο Φαβρίκιος, πολύ αφαιρεμένος κατά τη συνήθειά του, σκόνταψε στο στενό του φίλο τον Μπαμπάνη. Για μια στιγμή φοβήθηκε μήπως αρχίσει και τούτος τα καμώματα του Αμπανόζη, μα γρήγορα διαλύθηκαν οι ανησυχίες του γιατί είδε πως ο φίλος του είχε εξαιρετικά κέφια. Ο Μπαμπάνης ήταν όλο χαρές και γέλια και περιποιήσεις. Πήρε το Φαβρίκιο από το μπράτσο, τον κέρασε και του μίλησε με πολύ μπρίο για γυναίκες, για ταβέρνες και κοινωνικά σκάνδαλα. Μόνο για το βιβλίο του δεν του είπε τσιμουδιά.

Μα σαν ήτανε να χωριστούνε (но когда они должны были расстаться; χωρίζομαι), του χτύπησε τον ώμο με μεγάλη εγκαρδιότητα (он похлопал его по плечу с большой сердечностью; χτυπώ; ο ώμος) και του σφύριξε στο αυτί (и прошептал ему на ухо; σφυρίζω):

— Γεια σου, Φαβρίκιε (пока, Фаврикий), και εις ανωτέρα (так держать: «выше»)! Εσένα περιμέναμε (/только/ тебя ждали; περιμένω)!

Και πάτησε κάτι γέλια πολύ κοροϊδευτικά (и издевательски захохотал; πατώ — наступать; нажимать; πατώ γέλια /πατάω δουλειά κ. λ. π/ — сильно смеяться /много работать и т. д./; κοροϊδεύω — насмехаться, издеваться).

Μα σαν ήτανε να χωριστούνε, του χτύπησε τον ώμο με μεγάλη εγκαρδιότητα και του σφύριξε στο αυτί:

— Γεια σου, Φαβρίκιε, και εις ανωτέρα! Εσένα περιμέναμε!

Και πάτησε κάτι γέλια πολύ κοροϊδευτικά.

Ο καημένος ο Φαβρίκιος αισθάνθηκε (бедный Фаврикий почувствовал) πως ήταν γελοίος (что он смешон). Μετανόησε πικρά για τη κουτουράδα του (он горько раскаялся в своем необдуманном поступке; μετανοώ) και συλλογίστηκε πως θα ήταν φρόνιμο (подумал, что было бы разумно) να γυρίσει σπίτι του (вернуться домой; γυρίζω) και να μείνει μέσα μερικές μέρες (и остаться там: «внутри» несколько дней), ως ότου ξεχαστούν οι δυσάρεστες εντυπώσεις (пока не забудутся неприятные впечатления; ξεχνιέμαι; η εντύπωση) που είχε προκαλέσει (которые он вызвал; προκαλώ). Μα, ενώ πήγαινε (но, пока он шел /домой/), αντάμωσε δύο γνωστούς του (/он/ повстречал двух знакомых; ο γνωστός), πολύ σοβαρούς και αξιοπρεπείς (очень серьезных и достойных), που περάσανε δίπλα του (которые прошли мимо него: «рядом с ним»), με ύφος πειραγμένο (с оскорбленным видом; πειράζω — дразнить; обижать; το ύφος), χωρίς να τον χαιρετήσουν (не поздоровавшись с ним; χαιρετώ).

Ο καημένος ο Φαβρίκιος αισθάνθηκε πως ήταν γελοίος. Μετανόησε πικρά για τη κουτουράδα του και συλλογίστηκε πως θα ήταν φρόνιμο να γυρίσει σπίτι του και να μείνει μέσα μερικές μέρες, ως ότου ξεχαστούν οι δυσάρεστες εντυπώσεις που είχε προκαλέσει. Μα, ενώ πήγαινε, αντάμωσε δύο γνωστούς του, πολύ σοβαρούς και αξιοπρεπείς, που περάσανε δίπλα του, με ύφος πειραγμένο, χωρίς να τον χαιρετήσουν.

Από κείνη τη μέρα (с того дня), ο Μπαμπάνης κ' ο Αμπανόζης κόψανε κάθε σχέση με το Φαβρίκιο (порвали все связи: «отрезали всякую связь» с Фавриkiem; κόβω). Μερικοί άλλοι από τους φίλους του (некоторые из его друзей) ακολούθησαν το παράδειγμά τους (последовали их примеру; ακολουθώ). Ο δύσμοιρος ο συγγραφέας (злополучный писатель) είδε τις συμπάθειές του (наблюдал, как его

симпатии = его друзья) να λιγοστεύουν τρομαχτικά (катастрофически: «ужасающе» сокращаются; *λιγοστεύω*; ο τρόμος — ужас, страх). Άλλοτε, πολλοί άνθρωποι τον ευνοούσαν (раньше, многие люди благоволили к нему; *ευνοώ*) και τον επαινούσαν (и хвалили его; *επαινώ*). Τώρα, όλοι σχεδόν μιλούσαν γι' αυτόν (ныне, почти все говорили о нем) με δισταγμούς (с сомнениями; ο δισταγμός), με επιφυλάξεις (со сдержанностью; η επιφύλαξη), με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα (с большей строгостью).

Από κείνη τη μέρα, ο Μπαμπάνης κ' ο Αμπανόζης κόψανε κάθε σχέση με το Φαβρίκιο. Μερικοί άλλοι από τους φίλους του ακολούθησαν το παράδειγμά τους. Ο δύσμοιρος ο συγγραφέας είδε τις συμπάθειές του να λιγοστεύουν τρομαχτικά. Άλλοτε, πολλοί άνθρωποι τον ευνοούσαν και τον επαινούσαν. Τώρα, όλοι σχεδόν μιλούσαν γι' αυτόν με δισταγμούς, με επιφυλάξεις, με τη μεγαλύτερη αυστηρότητα.

Αρκετοί αποφεύγανε να τον πλησιάσουν (многие избегали приближаться к нему; *αποφεύγω*; *πλησιάζω*) για να μη νομίσει πως είχανε την ανάγκη του (чтобы /он/ не подумал, что он им нужен: «что /они/ имели в нем нужду») και το πάρει απάνω του (и не зазнался: «взял на себя»; *το παίρνω απάνω μου* — *зазнаваться*). Κι άλλοι τον μεταχειριζόντανε (а другие обращались с ним; *μεταχειρίζομαι*) με μια παγερή, σχεδόν περιφρονητική αδιαφορία (с ледяным, почти презрительным безразличием; ο πάγος — лед), για να του δείξουνε (чтобы показать ему; *δείχνω*) πως δεν του έδιναν καμιά ιδιαίτερη σημασία (что /они/ не придавали ему никакого особого значения; *δίνω*). Κάμποσοι τον κοίταζαν μ' ένα ύφος δύσπιστο (многие смотрели на него с недоверием: «с недоверчивым видом»; η πίστη — вера), σα

να περίμεναν απ' αυτόν κάτι κακό (как будто ждали от него чего-то плохого).

Αρκετοί αποφεύγανε να τον πλησιάσουν για να μη νομίσει πως είχανε την ανάγκη του και το πάρει απάνω του. Κι άλλοι τον μεταχειριζόντανε με μια παγερή, σχεδόν περιφρονητική αδιαφορία, για να του δείξουνε πως δεν του έδιναν καμιά ιδιαίτερη σημασία. Κάμποσοι τον κοίταζαν μ' ένα ύφος δύσπιστο, σα να περίμεναν απ' αυτόν κάτι κακό.

Υπήρχαν άνθρωποι (были люди; *υπάρχω — существовать*) που του μιλούσαν από καρέδρας για τα ζητήματα του πνεύματος (которые вещали ему о духовных вопросах; *η καρέδρα — сидение, кресло; μιλώ από καρέδρας — вещать; το ζήτημα*) και του λέγανε (и говорили ему), με το πιο ακαδημαϊκό ύφος (с ученым видом: «с самым академическим видом»), λόγια διφορούμενα (двусмысленные слова):

— Φυσικά (естественно), δεν είναι δυνατό (невозможно) να γίνει σήμερα (чтобы произошла сегодня) καμιά σοβαρή δουλειά στα ελληνικά γράμματα (какая-нибудь серьезная работа в греческой литературе = в греческой литературе сегодня не может быть написано ничего серьезного; *το γράμμα — буква; τα γράμματα — мн.ч. литература*)...

Υπήρχαν άνθρωποι που του μιλούσαν από καρέδρας για τα ζητήματα του πνεύματος και του λέγανε, με το πιο ακαδημαϊκό ύφος, λόγια διφορούμενα:

— Φυσικά, δεν είναι δυνατό να γίνει σήμερα καμιά σοβαρή δουλειά στα ελληνικά γράμματα...

Κι άλλοι τον έπαιρναν μπράτσο (другие брали его под руку) και του λέγανε σε τόνο φιλικό κ' εμπιστευτικό (и говорили ему тоном дружеским и доверительным):

— Δεν υπάρχει (не существует), φίλε μου (друг мой), γνήσια πνευματική ζωή στον τόπο μας (истинной духовной жизни в нашей стране: «в нашем месте»). Όλα τα βιβλία που γράφονται (все книги, которые пишутся) είναι ψεύτικα και κούφια (фальшивы и пусты), όλα τα βιβλία, όλα τα βιβλία (все книги, все книги)...

Κι ο καημένος ο Φαβρίκιος (бедный Фаврикий) τα κατάπινε όλα (проглатывал все это; καταπίνω) και δεν μιλούσε (и не говорил).

Κι άλλοι τον έπαιρναν μπράτσο και του λέγανε σε τόνο φιλικό κ' εμπιστευτικό:

— Δεν υπάρχει, φίλε μου, γνήσια πνευματική ζωή στον τόπο μας. Όλα τα βιβλία που γράφονται είναι ψεύτικα και κούφια, όλα τα βιβλία, όλα τα βιβλία...

Κι ο καημένος ο Φαβρίκιος τα κατάπινε όλα και δεν μιλούσε.

Μερικοί σοβαροί άνθρωποι (некоторые серьезные люди) που εκτιμούσαν άλλοτε το Φαβρίκιο (которые ценили раньше Фаврикия; εκτιμώ) λέγανε τώρα με ύφος λυπημένο (говорили теперь с грустным видом):

— Αυτό το παιδί (этот парень: «этот ребенок») κάτι μπορούσε να κάνει στη ζωή (мог что-нибудь сделать в жизни = мог достичь чего-нибудь в жизни). Μα τώρα, βλέπετε, με τη λογοτεχνία (но теперь, видите ли, из-за литературы)...

Άλλοι μουρμούριζαν (другие бормотали; μουρμουρίζω):

— Δεν κάθεται καλύτερα να διαβάσει (уж лучше бы /он/ сел да почитал: «не сел /бы/ он лучше почитать»); κάθομαι; διαβάζω), να

μορφωθεί (пouчился; *μορφώνομαι*), να γίνει άνθρωπος (стал человеком), μόνο θέλει να γράφει βιβλία (/a to/ только книги хочет писать)!

Μερικοί σοβαροί άνθρωποι που εκτιμούσαν άλλοτε το Φαβρίκιο λέγανε τώρα με ύφος λυπημένο:

— Αυτό το παιδί κάτι μπορούσε να κάνει στη ζωή. Μα τώρα, βλέπετε, με τη λογοτεχνία...

Άλλοι μουρμούριζαν:

— Δεν κάθεται καλύτερα να διαβάσει, να μορφωθεί, να γίνει άνθρωπος, μόνο θέλει να γράφει βιβλία!

Κι άλλοι προσθέτανε με ειρωνικό σκεπτικισμό (другие добавляли с ироничным скептицизмом; *ο σκεπτικισμός*):

— Βγήκε τώρα κι αυτός να κάνει το σπουδαίο (вот и этот теперь объявился, чтобы важного из себя строить: «вышел сейчас и этот, чтобы важничать»; *σπουδαίος* — *важный, значительный*; *κάνω σπουδαίο* — *важничать*; *βγαίνω*). Βγήκανε κι άλλοι πολλοί (объявлялись и многие другие) και τους είδαμε τα χάλια τους (да убогими оказались: «мы их увидели в их убогом положении»).

Κι άλλοι προσθέτανε με ειρωνικό σκεπτικισμό:

— Βγήκε τώρα κι αυτός να κάνει το σπουδαίο. Βγήκανε κι άλλοι πολλοί και τους είδαμε τα χάλια τους.

Αρκετοί μιλούσανε γι' αυτόν με οργή (многие говорили о нем с гневом) και τον κατηγορούσανε δυνατά (и обвиняли его громко; *κατηγορώ*) για τη φαυλότητα (в порочности), τον αριβισμό (авантюризме; *ο αριβισμός*) και την κακοήθεια του χαρακτήρα του (и

бессовестности его характера; *ο χαρακτήρας*). Και κείνοι που άκουγαν τις αυστηρές κρίσεις (*а те, кто слышал /эти/ строгие суждения; η κρίση*) έτρεχαν αμέσως (*бежали тотчас; τρέχω*) και τα επαναλάμβαναν όλα στο Φαβρίκιο (*и повторяли все Фаврикию; επαναλαμβάνω*) με το νι και με το σίγμα (*в подробностях: «с ни и с сигмой»*):

— Ξέρεις τι λέγανε για σένα (*знаешь, что говорили о тебе*), χτες το βράδυ στου Τάδε (*вчера вечером у То-то*); Λέγανε το και το (*говорили то-то и то-то*).

Αρκετοί μιλούσανε γι' αυτόν με οργή και τον κατηγορούσανε δυνατά για τη φαυλότητα, τον αριθισμό και την κακοήθεια του χαρακτήρα του. Και κείνοι που άκουγαν τις αυστηρές κρίσεις έτρεχαν αμέσως και τα επαναλάμβαναν όλα στο Φαβρίκιο με το νι και με το σίγμα:

— Ξέρεις τι λέγανε για σένα, χτες το βράδυ στου Τάδε; Λέγανε το και το.

Κι ο άμοιρος ο Φαβρίκιος (*несчастный Фаврикий; η μοίρα — γδελ, судьба*) δεν κατόρθωνε να καταλάβει (*не мог понять; καταλαβαίνω; κατορθώνω — добиваться; достигать*) για ποιό λόγο τέλος πάντων (*по какой причине, в конце концов*) όλοι αυτοί οι άνθρωποι εννοούσαν να καταγίνονται μαζί του (*все эти люди намеревались заниматься им; εννοώ — намереваться; иметь в виду*) ενώ αυτός δεν είχε καθόλου την πρόθεση να καταγίνεται μαζί τους (*тогда как у него самого не было никакого намерения заниматься ими*).

Κι ο άμοιρος ο Φαβρίκιος δεν κατόρθωνε να καταλάβει για ποιό λόγο τέλος πάντων όλοι αυτοί οι άνθρωποι εννοούσαν να καταγίνονται

μαζί του ενώ αυτός δεν είχε καθόλου την πρόθεση να καταγίνεται μαζί τους.

Στο τέλος ο Φαβρίκιος κουράστηκε πολύ μ' αυτές τις συζητήσεις (в конце концов, Фаврикий очень устал от этих разговоров; *κουράζομαι; η συζήτηση*) και πήγε να γυρέψει λίγη παρηγοριά κοντά στις γυναίκες (и отправился искать утешения: «немного утешения» у женщин; *γυρεύω*). Μα κι αυτές τον υποδέχτηκαν (но и они его приняли; *υποδέχομαι*) όπως του άξιζε (как /он/ этого заслуживал: «как для него было достойно»; *αξίζω*).

Στο τέλος ο Φαβρίκιος κουράστηκε πολύ μ' αυτές τις συζητήσεις και πήγε να γυρέψει λίγη παρηγοριά κοντά στις γυναίκες. Μα κι αυτές τον υποδέχτηκαν όπως του άξιζε.

Η Τερψιχόρη του ψιθύρισε σιγά-σιγά (Терпсихора прошептала ему чуть слышно: «тихо-тихо»; *ψιθυρίζω*) μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα (со взглядом, исполненным нежности; *το βλέμμα*):

— Ποτέ μου δεν φανταζόμουνα (/я/ и представить себе не могла: «никогда /я/ не представляла»; *φαντάζομαι*) πως είστε ικανός να γράψετε ένα βιβλίο (что вы способны написать книгу).

Κι ο Φαβρίκιος δεν ήξερε τι ν' απαντήσει (не знал, что и ответить; *απαντώ*) κ' είχε ένα ύφος πολύ ηλίθιο (и выглядел очень глупо: «имел вид очень глупый»).

Η Τερψιχόρη του ψιθύρισε σιγά-σιγά μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα:

— Ποτέ μου δεν φανταζόμουνα πως είστε ικανός να γράψετε ένα βιβλίο.

Κι ο Φαβρίκιος δεν ήξερε τι ν' απαντήσει κ' είχε ένα ύφος πολύ ηλίθιο.

Η Ανδρομάχη όμως του δήλωσε (Андромаха, однако, заявила ему; δηλώνω) μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο (с милейшей улыбкой: «сладчайшей улыбкой»; το χαμόγελο):

— Είμαι σίγουρη (/я/ уверена) πως μπορείτε να κάνετε (что /вы/ можете заняться: «делать») και κάτι καλύτερο στη ζωή σας (чем-нибудь лучше в жизни).

Κι ο Φαβρίκιος δεν ήξερε (Фаврикий не знал) αν έπρεπε να πει ευχαριστώ (должен ли /он/ сказать спасибо).

Η Ανδρομάχη όμως του δήλωσε μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο:

— Είμαι σίγουρη πως μπορείτε να κάνετε και κάτι καλύτερο στη ζωή σας.

Κι ο Φαβρίκιος δεν ήξερε αν έπρεπε να πει ευχαριστώ.

Μα όταν πήγε (а когда он отправился) να υποβάλει τα σέβη του στη Κλυταιμνήστρα (выразить свое почтение Клитемнестре; υποβάλλω — подавать; предлагать; το σέβας) και να της κάμει κομπλιμέντα (и рассыпаться в комплиментах: «сделать ей комплименты»), αυτή τράβηξε τα μαλλιά της (/она/ стала драть на себе волосы; τραβώ), έσκισε τα μάγουλά της με τα νύχια της (расцарапала щеки ногтями; σκίζω; το μάγουλο; το νύχι) κ' έμπηξε τις φωνές (и подняла крик; μπήγω — бдывать; втыкать; η φωνή — голос):

— Ω αφήστε πια τη λογοτεχνία, φίλε μου (оставьте литературу, друг мой)! Φτάνει πια η λογοτεχνία (хватит уже литературы)! Βαρέθηκα τη λογοτεχνία (надоела мне литература; βαριέμαι)! Σιχάθηκα τη λογοτεχνία (мне противна литература: «я чувствую отвращение к

литературе»; *σιχαίνομαι*)! Όλο λογοτεχνία (*все литература*), λογοτεχνία, λογοτεχνία, δεν μπορώ (*не могу*), δεν αντέχω (*не выношу*), θα σκάσω (*я лопну; σκάω*)! ...

Μα όταν πήγε να υποβάλει τα σέβη του στη Κλυταιμνήστρα και να της κάμει κομπλιμέντα, αυτή τράβηξε τα μαλλιά της, έσκισε τα μάγουλά της με τα νύχια της κ' έμπηξε τις φωνές:

— Ω αφήστε πια τη λογοτεχνία, φίλε μου! Φτάνει πια η λογοτεχνία! Βαρέθηκα τη λογοτεχνία! Σιχάθηκα τη λογοτεχνία! Όλο λογοτεχνία, λογοτεχνία, λογοτεχνία, δεν μπορώ, δεν αντέχω, θα σκάσω!...

Ο Φαβρίκιος έφυγε σαν παλαβός (*Фаврикий убежал как сумасшедший = сломя голову*), αναποδογυρίζοντας τα έπιπλα (*опрокидывая мебель; αναποδογυρίζω; το έπιπλο*) και κατρακυλώντας τις σκάλες (*скатившись кубарем с лестницы; κατρακυλώ; η σκάλα*), κ' έτρεξε να ζητήσει τη σωτηρία του κοντά στη Μελλομένη (*побежал искать спасения у Мельпомены: «рядом с Мельпоменой»*). Εκείνη, ψυχρή (*холодная*), αλύγιστη (*непреклонная*), αδυσώπητη (*безжалостная*), τον κοίταξε καλά μες στα μάτια (*посмотрела ему пристально: «хорошо» в глаза; κοιτάζω*) και του μίλησε ξερά και αποφθεγματικά (*и заговорила с ним сухо и сентенциозно*):

— Υπάρχουν άνθρωποι (*есть люди*), είπε (*сказала /она/*), που ζούνε τη ζωή τους (*которые проживают свою жизнь; ζω*), κι άλλοι (*/но есть/ и те*) που προτιμούν να τη γράφουν (*которые предпочитают писать о ней: «писать её»*) αντί να τη ζουν (*вместо того, чтобы ее проживать*).

Κι ο δύστηνος ο Φαβρίκιος (*несчастный Фаврикий*) είχε όρεξη να πεθάνει (*захотел умереть: «имел аппетит умереть»; πεθαίνω*).

Ο Φαβρίκιος έφυγε σαν παλαβός, αναποδογυρίζοντας τα έπιπλα και κατρακυλώντας τις σκάλες, κ' έτρεξε να ζητήσει τη σωτηρία του κοντά στη Μελλομένη. Εκείνη, ψυχρή, αλύγιστη, αδυσώπητη, τον κοίταξε καλά μες στα μάτια και του μίλησε ξερά και αποφθεγματικά:

— Υπάρχουν άνθρωποι, είπε, που ζούνε τη ζωή τους, κι άλλοι που προτιμούν να τη γράφουν αντί να τη ζουν.

Κι ο δύστηνος ο Φαβρίκιος είχε όρεξη να πεθάνει.

— Δεν το έκανα επίτηδες (/я/ сделал это ненарочно), έλεγε μέσα του ο Φαβρίκιος (говорил про себя Фаврикий) με σπαραγμό ψυχής (в душевных терзаниях: «с терзанием души»; ο σπαραγμός). Μάρτυράς μου ο Θεός (Господь — свидетель) πως δεν το έκανα επίτηδες (/я/ сделал это ненарочно). Έτσι χωρίς κ' εγώ ο ίδιος να το καταλάβω πως έγινε (и сам /толком/ не поняв, как /это/ произошло: «так, без того, чтобы и я сам понял, как /это/ произошло»), κάθισα κ' έγραψα ένα βιβλίο (/я/ сел и написал книгу; κάθομαι). Ανάθεμα, χίλιες φορές ανάθεμα (проклятие, тысячу раз проклятие; το ανάθεμα) την ώρα και τη στιγμή (на тот час и тот миг = будь проклят, тысячу раз проклят тот час и тот миг)! Κάλλιο να έσπαγα το χέρι μου (лучше бы я сломал руку; σπάω), κάλλιο να καιγότανε το σπίτι μου μαζί με το χειρόγραφο (лучше бы сгорел мой дом вместе с рукописью; καίγομαι; το χειρόγραφο). Μα τώρα πια (но теперь) ό, τι έγινε έγινε (что случилось, /то/ случилось). Όλος ο κόσμος γνωρίζει το τρομερό βίτσιο μου (весь мир знает о моем ужасном пристрастии; το βίτσιο). Βγήκε το όνομά μου, αλίμονο (прославилось мое имя, увы: «вышло мое имя, увы»)!

— Δεν το έκανα επίτηδες, έλεγε μέσα του ο Φαβρίκιος με σπαραγμό ψυχής. Μάρτυράς μου ο Θεός πως δεν το έκανα επίτηδες. Έτσι

χωρίς κ' εγώ ο ίδιος να το καταλάβω πως έγινε, κάθισα κ' έγραψα ένα βιβλίο. Ανάθεμα, χίλιες φορές ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή! Κάλλιο να έσπαγα το χέρι μου, κάλλιο να καιγότανε το σπίτι μου μαζί με το χειρόγραφο. Μα τώρα πια ό, τι έγινε έγινε. Όλος ο κόσμος γνωρίζει το τρομερό βίτσιό μου. Βγήκε το όνομά μου, αλίμονο!

Ό, τι κι αν πω στο εξής (что бы /я/ впредь не сказал: «что /я/ не скажу впредь»; λέω), ό, τι κι αν κάνω (что бы не сделал: «что не сделаю»), όσο κι αν προσπαθήσω να εξαγνιστώ στα μάτια τους (сколько бы ни пытался обелить себя в их глазах; αγνός — чистый, непорочный; честный; εξαγνίζω — искупать /вину/; заглаживать /ошибку/; προσπαθώ), θα με κοιτάζουν πάντα όλοι με ύφος αμυντικό (на меня всегда будут все смотреть с настороженным видом: «с оборонительным видом»), σα να προετοιμάζω κι άλλο βιβλίο (словно я готовлю другую книгу). Αφού λοιπόν (ну и поскольку), είτε έτσι, είτε αλλιώς (так или иначе), ο λεκές θα μου μείνει στο μέτωπο για όλη τη ζωή (пятно останется у меня на лбу на всю жизнь; το μέτωπο), ας συνεχίσω καρτερικά το δρόμο της μοίρας (я продолжу стойко путь судьбы).

Ό, τι κι αν πω στο εξής, ό, τι κι αν κάνω, όσο κι αν προσπαθήσω να εξαγνιστώ στα μάτια τους, θα με κοιτάζουν πάντα όλοι με ύφος αμυντικό, σα να προετοιμάζω κι άλλο βιβλίο. Αφού λοιπόν, είτε έτσι, είτε αλλιώς, ο λεκές θα μου μείνει στο μέτωπο για όλη τη ζωή, ας συνεχίσω καρτερικά το δρόμο της μοίρας.

Κι ο καημένος ο Φαβρίκιος (и бедный Фаврикий), με σφιγμένη την καρδιά (со сжатым сердцем; σφίγγω — сжимать), γέμισε πάλι το στυλογράφο του (наполнил опять свою ручку) κ' έγραψε άλλο ένα

βιβλίο (и написал еще одну книгу). Μα, σα βγήκε το δεύτερο βιβλίο του (но, как только вышла вторая его книга), όλοι τρέζανε να του πούνε (все поспешили: «побежали» сказать ему) πως το πρώτο ήταν ασυγκρίτως ανώτερο (что первая была несравнимо лучше: «выше»).

Κι ο καημένος ο Φαβρίκιος, με σφιγμένη την καρδιά, γέμισε πάλι το στυλογράφο του κ' έγραψε άλλο ένα βιβλίο. Μα, σα βγήκε το δεύτερο βιβλίο του, όλοι τρέζανε να του πούνε πως το πρώτο ήταν ασυγκρίτως ανώτερο.

Полностью книгу можно купить на сайте www.franklang.ru в соответствующем языковом разделе (новогреческий язык), в подразделе «Тексты на новогреческом языке, адаптированные по методу чтения Ильи Франка»